

Як урочисто тут, замовк величний бір

Михайло Старицький

Як урочисто тут, замовк величний бір,
Неначе храм по молитовнім співі;
В вечірню млу понявсь його сумний убір,
У померки таємно-полохливі...

Верхів'я хвой горять, немов ті ставники
Перед ясным, незміреним склепінням:
Там скрізь життя, і світ, і радощів знаки,
А тут внизу все темрється змертвінням...

І тихо, тихо скрізь... Задумані стоять,
Мов велетні часів баєчних, хвої,
У лави рівні скрізь вшикована їх рать,
Готова стать до боротьби лихої, –

Там лементу не чуť, катів людських нема,
А лагода ласкаво віє всюди...
Смолистих пахощів кадило проніма
Знеможені, натрудженії груди...

Проте хапливо йде сліпої ночі час,
Вже йно шпилі кривавить меркло племінь,
Аж ось на вищому спалахнув і погас
Відрадісний та жизнедайний промінь, –

І впала смерть – не смерть, безчулий сон – не сон,
А забуття злетіло до істоти;
Але у тиші тій не згуки похорон,
Не стогони безрадної скорботи,

А чується ясніш велика таїна,
Вбачається життя другого мрія, –
Якийсь чудовий спів у безвісті луна
І порива до неземного рвія:

Бажається збагнуть, обнять неосяжне,
Проглянути в кінечне щастя миру...

І щось могутнєє охоплює мене,
І на душі у Правду стигне віра!